

בע"ה כ"ו אב תשע"ד

22/08/2014

גליון מס' 2816

פרשת ראה

"כי לא יחדל אביון מקרב הארץ.." (דברים ט"ו, י"א).

מתוך הכרה עגומה זו תובעת התורה יד פתוחה ולב פתוח כלפי העני: "לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך.." (ט"ו, ז').

התהום הפעורה בין העני לבין העשיר טומנת בחובה חומר נפץ הורס עולם, המאיים על השלום. אדישות מצד השבע כלפי הרעב עלולה לגרום להתפוצצות חברתית ומדינית המעלה את העני מחוסר הכל מאתמול, לשלטון של היום.

הדאגה לעני מבטיחה לא רק את שלום העני המקבל אלא בראש ובראשונה את שלום העשיר הנותן.

(ממעין האגדה - א. ארזי)

מברכין החודש, ר"ח אלול ביום ג' וד'. אין אומרים "למחרתו" ואין אומרים אב הרחמים. המולד תחילת ליל ג' שעה 7 עם 34 דקות ו14 חלקים.
(לוח ארץ ישראל הרב טוקצינסקי)

שיעור פרשת השבוע: שקמה כספי - יניב

שבת ראה		ימי החול	
הדלקת נרות	18:57	זמן תפילין / טלית	05:23←05:18
מנחה א' 14:00 ב' 19:05			
ערבית מוקדמת	18:30	סוף זמן ק"ש	09:28←09:27
שחרית א'	06:45	שקיעה	19:9←19:16
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
קידוש	11:30	מנחה וערבית	19:00
מנחה 13:30	17:40		
לימוד 'דור לדור'	17:15	ערבית	20:10
שיעור הרב	18:00		
צאת השבת	19:52	שחרית ב' (בצריף)	08:00

אחות תורנית- דורית רידר

שבת
שלום

יְרוּשָׁה לֵב לֵב לֵב

נראה כי מקום חשוב מקדישה התורה בהדגשת ייחודו ותפקידו של שבט לוי בתוך כלל עם ישראל. החל מברכתו של יעקב לבניו שמעון ולוי בסוף פרשת ויחי: **אַחֲלֶקֶם בְּיַעֲקֹב וְאֶפְיָצִם בְּיִשְׂרָאֵל** (בראשית מ"ט, ז) וכלה בברכת משה ב'וזאת הברכה': **וּלְלֵוִי אָמַר... יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל** (דברים ל"ג, י). גורלו נחשף בפנינו לראשונה בסוף ספר בראשית כביטוי לעונש על חלקו של לוי בחטא ההרג בשכם – זאת עוד לפני שיועדו בני השבט לתפקידם כמשרתים בקודש. בהמשך, פורסת התורה ומפרטת בפנינו את תפקידם ואת ייעודם של בני לוי ומדגישה כפועל יוצא מזה, את חובתו של עם ישראל כלפיו.

התמצית או אולי נכון יותר לקרוא לה 'הכותרת' הניתנת לחובתו של עם ישראל כלפי הלוי ניתנת בפרשתנו בפרק י"ב, י"ט: **הַשֹּׁמֵר לָךְ, פֶּן-תַּעֲזֹב אֶת-הַלֵּוִי, כָּל-יָמָיִךְ, עַל-אֲדָמְתְּךָ**. חובתם של בני ישראל כלפי הלויים הינה רבה: מתן מעשר מכלל התוצרת החקלאית ללויים וכן הקצאת מגרשים עבורם בנחלות השבטים, 48 ערים בסך הכל. אלו באים לצד חובתם של הלויים – כמשוררים וכנגנים, כשוערים, ככוח עזר לכהנים ובנוסף, כפי שנאמר ב'וזאת הברכה' – כמורי הלכה וכמחנכים לעם ישראל.

מדוע בעצם חלים חובות אלו על עם ישראל דווקא ללויים? בפרשת קרח אנו מוצאים לכך שני טעמים:

וּלְבָנֵי לֵוִי הִנֵּה נָתַתִּי כָּל מַעֲשֵׂר בְּיִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה חֶלֶף עֲבַדְתֶּם אֲשֶׁר הֵם עֲבָדִים (במדבר י"ח, כ"א)

ובהמשך:

כִּי אֶת מַעֲשֵׂר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה תְּרוּמָה נָתַתִּי לְלֵוִים לְנַחֲלָה עַל כֵּן אֶמְרָתִי לָהֶם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחֲלוּ נַחֲלָה (במדבר י"ח, כ"ד)

כלומר, ההסבר המובא לזכויות הניתנות ללויים הוא כפול: מצד אחד זכויות אלו מהוות תחליף למשכורתם של הלויים עבור עבודתם בקודש ומצד שני משמשות הן כפיצוי עקב 'נישול' זכויותיהם של בני השבט לנחלה. בהמשך הפרשה שלנו נראה כי ההגדרה 'מוקצנת' ועולה שלב נוסף:

וּבָא הַלֵּוִי כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ וְהָגֵר וְהֵיתוֹם וְהָאֲלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְאֲכָלוּ וְשָׂבְעוּ לְמַעַן יִבְרַכְךָ ה'... (דברים י"ד, כ"ט)

הניסוח משתנה. כבר אין מדובר במשכורת או בפיצוי אלא בתמיכה כלכלית-סוציאלית ממש, צדקה, כפי הנדרש בתמיכת הגר, היתום והאלמנה.

ניתן להתייחס לשני סוגי התמיכות הכלכליות בשבט לוי כהבדלים במעמדות בקרב הלויים עצמם. ישנם הלויים המשרתים בקודש (המכונים בכמה מקומות בספר דברים 'הכהנים הלויים') אשר כעובדים ממש, זכאים לתמיכה הכלכלית כשכר וכפיצוי. מן הצד השני, ישנם הלויים אשר אינם משרתים בקודש או כפי שמופיע אצלנו בפרשה – **וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ** (דברים י"ד, כ"ז) – לויים אשר אינם משרתים בקודש בפועל ועל כן זכאים הם לתמיכה הסוציאלית כגר וכיתום.

אך מצד אחר, ניתן לפרש את כלל ההתייחסות ללוי ולתמיכה בו כמערכת עקרונית אחת וכהתייחסות אחידה של התורה ללוי ולמעמדו החברתי-כלכלי. הכתוב רואה חשיבות גבוהה בהדגשת העובדה כי הכרח הוא שהמשרתים

בקודש והמורים הלכה לעם ישראל יהיו דלים במובן אחד, חסרי מעמד סוציו-אקונומי במובן אחר. נטולי נכסים 'דנידי ודלא ניידי' ויהיו חפים מכל שיקולים כלכליים.

עיקרון זה חשוב הוא וראוי הוא ליישום באופן זה או אחר גם בימינו. אנשי השם אינם אמורים לעסוק בממון ובנחלות ואסור כי נושאים אלו יסיחו את דעתם בעת עבודתם בקודש - כאז כן היום. ההפרדה בין ההון לדת ובין הרכוש לבין עבודת השם היא מטרה אשר התורה מציבה לנו כיעד לשאוף אליו. ניתן רק לייחל לעולם אידיאלי בו ה'עוסקים בצורכי הציבור באמונה' יהיו אנשים אשר רכושם וקניינם הוא רוחני בלבד ונקי מסיאוב העולם החומרי. לו יהי.

קראף לוי

רפי נ'ר סופר לאף - שפרה:

אמנו היקרה שפרה לבית דה- בר, ציוותה להמעית ולקצר בהספד. "ספר מעט על המשפחה" ביקשה.

אמא עלתה לארץ בגיל 6, ההורים, מרים אלישבע ואליעזר דב היו בני דודים, נכדיו של הרב יוסף צבי דינר, מנהיג יהדות הולנד במשך עשרות שנים. דרכו שילבה גדלות תורה וקיום אורח חיים יהודי ללא פשרות, בשיתוף פעולה פעיל וחם עם תנועת חיבת ציון ובהמשך עם התנועה הציונית. בהשראתו הקימו בניו ונכדיו את תנועת "זיכרון יעקב" שחינכה לעליה לארץ ולהתיישבות.

סבא וסבתא עלו בראשית שנות השלושים כחלוצים מגשימים, סייעו לראשוני רודגס וטירת צבי ויזמו את הקמת ביי"ס מוריה בתל אביב שהיה פורץ דרך בחינוך הדתי של אותם ימים. בהמשך קראו לחניכיהם בגולה לעלות בטרם פורענות וקלטו את שארית הפליטה בביתם ממש לאחריה.

מתוך עולם זה, צמחה אמא והגיעה מתוך הזדהות מוחלטת אל הקבוצה שבהרצליה. עם אבא ז"ל שבצילו חסתה כ- 60 שנה, הקימה משפחה והשתתפה בבניית הנקודה שבנגב. כשסיימה לעבוד לפני פחות משנתיים, אמרה לי כדרכה בקיצור, "עשיתי כמיטב יכולתי".

אנו מודים מאד בשם אמא ובשמנו לחברים היקרים שלצידם הלכה שנים רבות, רבות, על החברות, השותפות, והאחוה, ולצוות הרפואי על הכל.

"ישוב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל הא-לוהים אשר נתנה"

יהי זכרה ברוך!

'אחד המרבה ואחד הממציא ובלבד שיכולון ליבוא למי'א'

שאלה: ביום רביעי הבעל"ט, אי באלול נתחיל לומר פעמיים ביום את מזמור כ"ז בתהילים – 'לדוד, ה' אורי וישעי'. מזמור זה נאמר בסיום תפילת שחרית וערבית, ואמירתו מזכירה לנו את כניסתנו לחודש הרחמים והסליחות ואת קירבתנו לימי הדין, ראש השנה ויום הכיפורים. האם נכון להוסיף אמירת קדיש לאחר אמירת המזמור, או שמא יש בכך ריבוי של קדישים?

תשובה: בספרי הקדמונים מופיע מנהג לומר שבעה קדישים בכל יום, על סמך הפסוק בתהילים 'שבע ביום היללתיך' (קיט, קסד). הראשונים מנו את שבעת הקדישים הבסיסיים (בדברי הפוסקים נוכל למצוא ספירות שונות לשבעת הקדישים). אלו דבריו של ה'משנה ברורה' בהלכות קדיש (סימן נ"ה ס"ק ה):

אין פוחתין משבעה קדישים בכל יום כנגד 'שבע ביום הללתיך' דהיינו א' – אחר פסוקי דזמרה שהוא אחר ישתבח, זב' – חצי קדיש אחר תפלת י"ח ברכות, זג' – אחר סדר קדושה ובו אומרים ג"כ 'תתקבל יצלותהון' שהוא שייך ג"כ לתפלת י"ח, זד' – אחר 'עלינו' שיש בו אמירת פסוקים, זח' – אחר 'אשרי' במנחה, וששי' – אחר תפלת מנחה, ז' – אחר ק"ש של ערבית קודם תפלת י"ח. וקדיש שאחר תפלת ערבית אף דהוא ג"כ מצוה לא קחשבינן בכלל אלו השבעה.

דברים אלו מדגישים שאין לפחות מכמות זו של קדישים, ואכן נהגו לומר קדישים נוספים בכל התפילות לאחר 'עלינו לשבח' וכן לאחר קריאת התורה ולאחר 'פיטום הקטורת' ('אין כא-להינו'). מאידך ריבוי באמירת קדישים יש בו חיסרון גדול. הרב אפשטיין, בעל 'ערוך השולחן', מתבטא בחריפות גדולה כנגד המרבים באמירת קדישים (או"ח נה, ג):

יש מהמון בג"י שסוברים שמיצוה להרבות בקדישים זכמה טועים הם וקורא אני עליהם תשתפכנה אבני קדש וגו' [איכה ד, א] ואין משתמשים בשרביטו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא רק כפי מה שחרשה אותנו והמרבה בהם מזלזל בהדרת קדש וכבר כתב אחד מגדולי הפוסקים בס"י זה דכשם שטוב למעט בברכות כמו כן טוב למעט בקדישים [כנה"ג] ואחד מיוחד מגדולי החסידים צעק מרה על זה [החסיד דבר שמואל בתש"ז ס"י קפ"ג הובא בבאה"ט סק"א] וזה לשונו: המרבים באמירת הקדישים כו' ומתישים כח קדושת ה' הגדול והנורא וכו' עכ"ל.

מלבד הנאמר, קיים חשש של פחות וזילות של ערך הקדיש הן ע"י האומרים והן ע"י הציבור. הקדיש נתקן כתפילה למעט בחילול ה' לאחר הגלות. בקדיש אנו מתפללים ליום בו שמו של הקב"ה יתגדל ויתקדש לעיני כל כלשוננו של הנביא יחזקאל (לח, כג): 'וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי וְנִדְעָתִי לְעֵינֵי גוֹיִם רַבִּים וְיָדְעוּ כִּי־אֲנִי ה'". לכן ראוי לומר קדיש ולענות לאמירתו בנחת ובכוונה. אמירת קדישים מרובה עלולה לפגוע בכוונה הראויה, ומן הראוי למעט באמירת קדישים שאין בהם צורך.

לאור הדברים סיום התפילה יתנהל כך: בשחרית – מייד לאחר 'שיר של יום' נתקע בשופר ולאחר אמירת 'לדוד, ה' אורי וישעי' נאמר קדיש אחד בלבד. בערבית – לאחר 'עלינו לשבח' נאמר 'לדוד, ה' אורי וישעי', ואח"כ קדיש אחד בלבד.

ביום חמישי - יצא אוטובוס משערי הקיבוץ להפגנה בכיכר רבין בתל אביב, תחת הכותרת: "לא שותקים באדום- למפגן סולידריות עם עוטף עזה". כמה מחברינו שנכחו בהפגנה מדווחים על כך שאפשר לברך סוף סוף "שהחינו" - לאור העובדה שהתגלו הניצנים להפגנה בקרב שאר אזרחי המדינה, שקיימת בינינו שותפות גורל. באותו הערב נישאו שאלו עברו ובחירת לבו נתנאלה בשעה טובה ומוצלחת. החתונה הועתקה מנתיב העשרה לקיבוץ רמת יוחנן שם קיבלו את הזוג בזרועות פתוחות, בתנאים מעולים ובנפש חפצה. את החופה ערכו בצוותא הרב אפרים בק ודודתו של החתן דבורה עברו המשמשת כמורת הלכה. הרב אפרים ערך את הקידושין ודבורה המשיכה את הטקס. החתן שבר את הכוס מבלי לחשוש שמא ידרוך על ראשו של חמסניק היוצא ממנהרה, או שמא יצטרפו אליהם אורחים בלתי רצויים, לו התקיים הטקס על פי התכנית המקורית בנתיב העשרה..

ביום ששי - בצהריים נפתחה הבריכה. קול מצהלות הרוחצים לאחר הפוגה של למעלה מחודש, הוכיח לנו עד כמה חשוב להעריך את שגרת היום יום על הנאותיה הקטנות ולא לראותה כמובנת מאליה..

בליל שבת חזרנו להתפלל בבית הכנסת המרכזי לאחר הפסקה של חמש שבתות תמימות! בין קבלת שבת לערבית נשאנו את מזמור התהילים: מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר.. " (כ"ג) קודם לכן התעכב הרב ארי על המילה "...ושבתי בבית ה' לאורך ימים" ופירושה השונים המכוונים לרעיון ששיבתי בבית ה' תהיה לאורך ימים ולא אהיה עוד נודד..

בשבת לאחר התפילה הזמינו בני משפחת עברון את בני הקהילה והחיילים, לקידוש במועדון לחבר שכלל הרינג משובח, תקרובת מעולה ומשקאות חריפים מהשורה הראשונה ומעלה... מתוצרת בית ומתוצרת חוץ. גילי נשאה דברי ברכה המשולבים בדבר תורה קצרצר שהתייחס לפסוק מהפרשה: "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם.." (דברים ח', ג') על היבטיו השונים.

אחח"צ המשכנו להעמיק בענייני השמיטה מנקודת מבטם של החזון אי"ש והרב קוק, אשר חיפשו בכל דרך להקל על החקלאים. כבר בתחילת המאה הקודמת הבינו שניהם את חשיבות מצוות יישוב הארץ מהבחינה המעשית, להבדיל מהגישה החרדית המתמקדת בימינו בצלחתו של הסועד ומעדיפה יבוא של תוצרת חקלאית.

במוצאי שבת - התקבצו רבים במועדון לשמוע את אל"מ נוחי מנדל - סגן מפקד אוגדת עזה שסקר את המצב באזורנו בשקיפות מרשימה, מבלי לטעת אשליות או לטפח פחדים. נוחי הסביר כי המטעמים שעשתה העיתונות בנושא המנהרות כאילו מדובר ב'מחדל', אינם מדויקים בלשון המעטה. הנתונים היו ידועים אלא שפשוט היה צריך לחכות להיתכנות מבצעית. בנוסף יש להבין שכל מלחמה או מבצע יהיה מוצלח כל שיהיה, משאיר אחריו שובל אש שלא נפקס בן רגע אלא דועך בהדרגה. לשאלות החברים ענה נוחי בענייניות וברגישות. אחריו עלה לדבר ראש המועצה שסיפר על מהלכיו מול מקבלי ההחלטות בירושלים במטרה לקדם את תשתיות הקיבוצים שבגזרתו. תמיר עידאן קרא לממשלת ישראל לעבות ולהפריח את סעד ועלומים כך שיוכלו לקלוט משפחות רבות, להתבסס ולהתרחב כתשובה ציונית הולמת לארבע עשרה השנים בהם ספגנו אש ולטלטלה העזה שעברנו לאחרונה - חזונו הוא חזונו! אשרינו שזכינו למנהיג מזן שכזה!

ביום שני - בחצות, תמה הפסקת האש בת חמשת הימים בקול דממה דקה, ולמחרת קמנו לבוקר שקט לאחר הארכה נוספת של 24 שעות. בראיון מיוחד באותו הבוקר, הגדירה יוכבד גולד את המלחמה עד לאותו הרגע כ'סבירה' בהשוואה לשאר המלחמות אותן חוותה בעבר כחברה בסעד. "הממ"ד והמיגוניות הרגיעו אותי מאד. נהניתי מהשבתות בניר עציון ובהודיות, אבל תמיד העדפתי להישאר בקיבוץ. במלחמת ששת הימים היה הרבה יותר קשה. אז תפקדתי כאחות ובבת אחת הגיעו עשרות פצועים, חלקם במצב קשה. היו אלו אזרחים מהאזור

שהלכו 'לבדוק'.. מה קורה בעזה, ועלו על מוקשים".

ובכן חברים, נלמד מהעבר, נביט קדימה, נראה את חצי הכוס המלאה, ו...נתעודד!

ביום שלישי - בבוקר, החלו לבצבץ סימני אופוריה. חדר האוכל שבקומה התחתונה התפנה כמעט לגמרי מאביזריו. מרכזת וועדת תרבות ניקתה בחגיגות את לוח המודעות המלחמתי מכל המזכרות שנתלו עליו, ואנו אימצנו את השקט כמובן מאליו.. לקראת הערב, ההסכם קרס, ההפוגה התפוגגה, ואנו חזרנו ל'שגרת השיגורים' המוכרת והידועה..

ביום רביעי - יצא ה"דף היומי" ה 30 (!). לא היה הרבה מה לחדש, אולם את המסר האמיתי נשא הציטוט משירו של אהוד מנור: "ו.דווקא כאן אני נשאר, ודווקא כאן אני עוד שר..".

יורט קימלמן

מכתב תודה אישי infee בן' משפחת סמיט למארחיהם בשדה אליהו

לאנשי שדה אליהו היקרים!

עבר כבר זמן אך עדיין התחושות והחוויית הנפלאות מהאירוח בקיבוצכם טריות בזכרוננו ועדיין מגיעות לכם התודות על הטוב שהשפעתם עלינו.

הגענו אל קיבוצכם, ארבעת ילדי ואני, לעת ערב והתקבלנו בחיך ובמאור פנים ע"י רחל לוי המקסימה, שכבר יום לפני כן ובדרכנו – חשנו עד כמה היא דואגת, חושבת על כל הפרטים וכל כך מסורה.

למך אותך רגע ועד שעזבנו, בבוקר יום שישי, עטפה אותנו תחושה חזקה של אחדות, רצון לתת ולהעניק, ושפע של טוב לב. כל חבר, חברה, נערים ואף ילדים כולם מסבירי פנים, מקדימים שלום, מציעים עזרה ומתעניינים.

נהנינו לחוש מהו קיבוץ בטעם של פעם (עבורי, כבת יחיעם, זה היה כמו מסע במנהרת הזמן...). שמחנו בבריכה, בספרייה המרשימה (שבה התקבלנו בחיך ובאהבה), במדשאות הרחבות וסעדנו בכיף בחדר האוכל בכל הארוחות.

צפינו בתיאטרון הבובות המקסים והמקצועי, בסיוור של ביו-תור למדנו מסירות לעבודת אדמה מהי, התרעננו במשקה מרווה ב"קפה בשדה", ונהנינו מסדנת יצירה ומטיול בטרקטור. התפעלנו ממחנה הילדים המרשים שבקעו ממנו כל העת קולות של עשייה וצהלות, והתקנאנו בחצרות הגרוטאות היפות והעשירות.

רוצים להודות לכם על אירוח לבבי, על חום אנושי, על ביתכם שפתחתם לפנינו ועל שהענקתם תחושה אמיתית של שותפות והזדהות עם מצבנו.

תודה על 3 ימים של שקט, שלווה, רוגע ונחת, על ימים שפויים, נינוחים טבולים בתום ובירוק בעמק היפה שלכם, בקיבוץ המפואר שהקמתם.

מאחלים לכם שתמיד תזכו לתת ולהעניק, ברוחב לב ובנדיבות, כפי שהרעפתם עלינו, שתדעו בקיבוצכם רק ימים שלווים וברוכים, ושנזכה לגמול לכם על טובכם בעיתות שמחה ובזמנים טובים.

משפחת סמיט

קיבוץ סעד

סיכום איירועי קייטנת נכדים תשע"ז

קייטנת נכדים השנה הייתה קייטנה שונה מהרגיל, כיוון שהיא התקיימה במהלך מבצע "צוק איתן". ביום שישי לפני פתיחת הקייטנה התקבלה הודעה מצוות צח"י שאנו לא נוכל לקיים את הקייטנה במועדה. ילדי כיתה ו' מסעוד התאכזבו מאוד והחליטו שהם לא מוכנים לוותר בקלות על קיום הקייטנה ולכן תלו שלטים בחד"א ופנו לנחום (מנהל הקהילה) בעניין. ביום שני בצהריים קיבלנו הודעה שנבדקת אפשרות לקיום הקייטנה (שתתחיל מיום שלישי עד מוצ"ש), ואת ההודעה הסופית על קיומה קיבלנו בשעה 22:00. גייסנו את המדריכים והתחלנו לשבת על תוכנית מחודשת שתתאים לאילוצים הבטחוניים.

בתחילה נרשמו לקייטנה 43 נכדים מבחוץ ו 15 ילדי סעד. לאחר תחילת המבצע, וכשהתברר שהוא ימשיך גם לתוך הקייטנה, החליטו מס' הורים שלא ישלחו את ילדיהם לקייטנה למרות הפסקת האש... בסופו של דבר הקייטנה כללה 30 נכדים מבחוץ ו 15 ילדי סעד.

פתחנו את הקייטנה ביום שלישי (ט"ז באב) בשעה 19:00 בפעילות הכרות, בית קפה (באחריות ילדי סעד) ולסיום קינחנו בפיצות.

ביום רביעי בבוקר התחלנו במשחק "המירוץ למיגונית" בו רצינו שהילדים יכירו את המיגוניות בקיבוץ ומיקומן תוך חוויה ומשחק. את המשחק סיימנו בביה"ס החדש (כיוון שהוא ממוגן) ושם הכנו א. צהריים. לאחר הארוחה התחלקנו לשתי קבוצות. אחת שהלכה לראות את הופעת הלהקה הצבאית שהופיעה באותו יום והשניה שנשארה לשחק משחקי מים.

באותו לילה, מחשש ששכנינו יתחילו לירות שוב, הוחלט להוציא את הילדים מהקיבוץ. לכן, בשעה 22:00 נסענו לחניון הרועה (ליד שדה בוקר) ושם הכנו פויקה, ניגנו, שרנו, עשינו קומזיץ ונהנינו סביב המדורה. לקראת בוקר יצאנו למסלול נחל חוורים אותו סיימנו בקבר בן-גוריון ומשם חזרנו עייפים ומאושרים הביתה.

ביום חמישי אחה"צ התקבצנו בבריכה לפעילות o.d.t שווה בטירוף בהדרכתו של יאצ רסיסטל (שגם ליווה אותנו בטיול הלילי). תודה רבה לך על כל הסיוע והעזרה בשמחה ומאור פנים!!!! בערב הילדים נהנו מאוד מבריכה לילית לה הם ציפו בקוצר רוח!

ביום שישי נסענו לבאולינג באשקלון ולאחר מכן שיחקנו ואכלנו בפארק בעיר.

בשבת לאחר תפילת שחרית, קיימנו קידוש משותף, בתוספת פעילות ומשחק חברתי. לאחר מכן אכלנו ארוחה משותפת. לאחר צאת השבת הזמנו את הילדים למשחק "נכד נגד מאה", שבו החבר'ה נהנו מאוד!! ולקינוח הקרנו מצגת המסכמת בתמונות את אירועי הקייטנה.

תודה רבה למדריכים: רז שהם, נריה לנדאו, תומר קימלמן, רוני צ'ימבליסטה, שחף קסלר וזמר אפרים שלמרות הקושי ואי הוודאות התגייסו להצלחת הקייטנה.

תודה גדולה לעידית לנדאו שהייתה בשבילנו לכל צורך שהתעורר ועבדה קשה מאוד כדי שקייטנה זו תצא לפועל, ובעז"ה נזכה לימים של שקט ושלווה.

רעות הימן וארפ לוי

המלאכים של קייטנת איל"ן

לפני חמש שנים, פגשנו בזכות בננו בפעם הראשונה את המפעל המדהים שנקרא קייטנת איל"ן, המופעל על ידי בני ובנות נוער מיוחדים, בעלי ערכים שלא פשוט להקנות (בעיקר בימים אלו...).

מאז, כל שנה בקיץ זו גולת הכותרת של החופש הגדול ושחר שלנו מחכה לקייטנה הזו במשך כל השנה.

כל פעם מחדש אנחנו ההורים נפעמים מהארגון, הטיפול המסור, התכנון והאהבה הרבה והכל כך טהורה של הנוער שעושה את הקייטנות הללו (מספר פעמים במושב בני ראם ובשנתיים האחרונות בסעד).

השנה התרגשנו עוד יותר, מכיוון שהמצב בדרום לא אפשר לקיים את הקייטנה כמתוכנן בקיבוץ סעד, הנערים החליטו שהם לא מוותרים, וקיימו את הקייטנה בשיתוף פעולה יחד עם קיבוץ מירב בגללובע בצורה מדהימה.

אין מילים לתאר את התרגשותנו, הערכתנו ותודתנו הגדולה. יישר כוח ושלא ייגמר לעולם!

תודה לכם צדיקים יקרים.

משה ואספנת רומבאסקי - קיבוץ כפר מנחם

" קוט קרא אל א-ללה'ק..."

סליחות

חודש אלול בפתח וכמדי שנה נחל גם השנה באמירת סליחות בנוסח הספרדים ועדות המזרח.
כולכם מוזמנים - ספרדים, אשכנזים ותימנים, **בלילה שבין יום חמישי לשישי**, ג' באלול, לבית

הכנסת של החטיבה **בשעה 00:15**

מדי שבוע יתקיימו הסליחות בלילות: מוצ"ש, שני וחמישי בשעה זו.

"אדון הסליחות בוחן לבבות..."

לשציה לייכטר

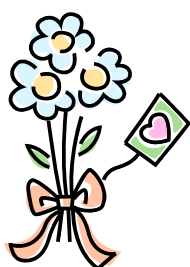
ברכות לאיוסק לצה"ל

לחנה לק מאיתנו ברכת הדרכ

לשירות משאיות ותורם

יברכק ה' וישמרך בכל צעדך

לילות חומ"ש ובית סעד

יומן מסע

**"לקחת פסק זמן ולא לחשוב
לשבת מול הים ולא לדאוג
לתת לראש לנוח מהפיצוצים
לתת ללב לנוח מהלחצים**

**אני יודע שזה לא הזמן
בעצם גם אני עוד לא מוכן
אבל הנשמה רוצה קצת מנוחה
לתפוס אויר בשביל לחזור לעבודה**

**אולי זה רק משבר קטן וזה חולף
אולי פשוט אני נהייתי קצת עייף"**

(אריק איינשטיין)

קשה לסכם תקופה ארוכה, מורכבת, מתישה אך מלאה תקווה. תקופה של הרבה ביחד אך גם לבד. של להיות רחוק ולהרגיש קרוב. והאם בכלל ניתן כבר לסכם? האם אנחנו לא לקראת עוד משבר...? כדי לתאר ולהמחיש את התקופה ואת השינויים בה, אני פותחת את דברי בשיר המייצג את תחילת הדרך ומסיימת בשיר אותו לקחתי איתי מהדרך...

ההחלטה לארוז מזוודה לתקופת זמן לא ידועה היא קשה. ההתלבטויות הן רבות, התרחישים שעוברים בראש לא נגמרים. אין תשובה ודאית. אין נכון או לא נכון. עם כל הכאב, החשש, הצער לעזוב את הבית, את המוכר, את הנוח והנעים מחליטה להפוך את החולשה לחוזק. את מה שמעציב למשהו משמח. הזמן עובר, כל יום נדקרת מטרה חדשה, כל יום הוא חוויה, כל יום הוא הכל מלבד שיגרה.

ואולי זה לא כל כך רע?

התחושה הארעית. התלישות. חוסר הוודאות לגבי המחר מכניסה פרופורציה ומחשבה לחיי היום יום, לבית, לרגיל, לקבוע. גם אם בסוג של כפיה אתה לומד להתנתק מחיי החומר, מהחפצים האישיים, מהנוחות, לומד להיות עם לתת אבל בליט ברירה גם לקחת. להיות קרוב הרבה יותר למשפחה לחברים ולסתם אנשים טובים. עם הזמן אתה לומד לשחרר, להבין שמהלכים גדולים ומשמעותיים קורים בעולם ובעיקר מאמין. מבין. מפנים. ומקבל את התקופה בהבנה ואולי, אפילו כסוג של מתנה...

למדני א-לוהי בדרך והתפלל

על סוד עלה קמל

על נגה פרי בשל

על החירות הזאת

לראות, לחוש, לנשום

לדעת, לייחל, להיכשל

למד את שפתותי ברכה ושיר הלל
בהתחדש זמנך עם בוקר ועם ליל
לבל יהיה יומי היום כתמול שלשום
לבל יהיה עלי יומי הרגל"

(לאה גולדברג)

הדס לוי

משפחת קר-אסכמת ונפרדת

משפחת סעד היקרה!

הגענו לסד לפני חמש שנים, כחלק מ"גרעין צעירים" שהחל להגיע באותם ימים לקיבוץ.

קבלת הפנים החמה, השיחות בשבילים, הפסטורליות הנצחית וחברויות האמת שנוצרו מחוג התנועה לחברות הוותיקות, גרמו לנו להרגיש שייכים מהרגע הראשון. סעד היוותה לנו משפחה.

לבסוף, לאחר לבטים רבים, החלטנו שלא להיכנס לחברות בקיבוץ, על-אף רצוננו העז לבנות בסעד את ביתנו.

קצרה היריעה, ובכלל, לא כאן המקום לפרט את סיבותינו. עם זאת, אנחנו רוצים להודות לכל הגורמים בקליטה ובצמ"ד על הליווי והמסירות. גם אם לא תמיד הסכמנו, תמיד הייתה הקשבה.

בעז'ה אנחנו עוברים בשבוע הקרוב לקיבוץ עלומים השכן, לתושבות.

לא נותר לנו אלא לומר תודה ענקית לכל קהילת סעד, או כשירו של אברהם פריד, שילדינו כה אוהבים: " כמה טוב, כמה טוב שנפגשנו... תודה על השנים!! "

הרבה אושר, שקט וכושר..

הלל, איל'ה-דוד, תמר, בארי, יסמין ויאיר קרבאל

לשנה ולאחרונה דביר ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכדה

בת לדפנה ויאיר

דיווח מחלית 3ב

ביום רביעי שעבר, ברוב עם ובהדרת מלך (ובמקרה זה, הגברת שרה נתניהו...) התקיים טקס קבלת הפנים לשלוש-מאות חניכי צבר החדשים.

נאומים ננאמו, הקהל צחק, בכה והריע במקומות הנכונים ולאחר יום ארוך, יצאנו-גרעין צבר המיועד לסעד ביחד עם הגרעין המיועד לקבוצת יבנה, ליבנה. מדוע לא לסעד? "בגלל המצב". קבוצת יבנה הציעה לקלוט את הגרעין באופן זמני עד שהמצב באזורינו יתייצב (שימו לב שלא אמרתי יסתר...!) והם עשו זאת בשמחה וברוח לב ראויים לשבח. החניכים שלנו קיבלו חדרים, אוכל ואת כל הדרוש להם ועם כל זאת, הם מחכים לבוא הביתה-לסעד. ביבנה נמצאות איתם באופן מלא ויום יומי שתי משקי"ות-לאה מאפרת ומוריה מיתיר שעושות עבודה נפלאה. דניאלה ואני חיות על הקו בין יבנה לסעד ודניאלה גם מצליחה להכניס את הבניין למצב שמיש לאחר השיפוצים והאבק בסיוע נשמות רבות וטובות שהתנדבו לעזור. שוקי-המדריך שלנו עדיין מגויס בצו 8 ואנו מקווים כי יחזור אלינו בקרוב.

בגרעין שלנו חמישה - עשר חניכים. כמו שכתב נחום, נתברכנו בגרעין רב לאומי חמוד ואנחנו נהנים מהם מאוד. הם נרגשים ומלאי אידיאלים ואפילו יודעים כבר לשיר את "באתי לסעד כי המקום קסאם לי".

על-מנת לוודא שאף אחד מהם לא נקשר ליבנה.. החלטנו לשנות קצת את התוכנית ולהביא אותם לסעד לשבת שופטים. זאת תהיה השבת הראשונה שלהם בסעד (ולרובם ביקור ראשון בכלל). משפחות רבות ביקשו לארח את חברי הגרעין באופן קבוע אבל כלל נקוט בדינו-איננו עושות התאמות לפני שאנו מכירות את החניכים ולכן טרם קיבלתם תשובות באם אתם משפחה מארחת או לא. בכל מקרה-הפעם ניתן למשפחות שטרם אירחו חניך מגרעין צבר את הבכורה ועם כל המאוכזבים-הסליחה.

בשבת שופטים אנו מתכננות לאכול ארוחה אחת כגרעין בחדר האוכל, לערוך קידוש קבלת-פנים בבניין ולאכול ארוחה אחת אצל משפחות-לאו דווקא משפחות שנרשמו לארח.

אם ביכולתכם לארח חניך או חניכה לארוחה אחת בערב אנא פנו לדניאלה ג'קסון במייל או בטלפון: 052-4474707 או Jackson@dimri.co.il אם תוכל לאפות עוגה לקידוש של הגרעין-נשמח! כולם מוזמנים לקידוש לאחר התפילה במניין שני.

ניפגש בפרשת שופטים!

דניאלה, שוקי (יהושע) ורננית

לנתנאלה ולפאול-נתן צברון

מזל טוב לרצל נישואיכם

לשרה ולאהר, לפוענה ולראובן ולאסתר לוין

מתגלו להרבה אחה ונחת!

דו"ח חינוך

בדו"ח האחרון שלי לעלון, הבעתי משאלה שיצאנו מהחרום, ונוכל לחזור לתכניות המקוריות שתכננו לחופש, קרי: המחנן, קיטנת הנכדים, מחנות בני-עקיבא והקיטנות. לתומי חשבתי, שכשאכתוב את הדו"ח חינוך, יהיה זה מעין סיכום לתקופת המלחמה. נכון לרגע זה, יום רביעי אחה"צ, אנו חוזרים למה שמכונה 'שגרת חרום', וכנראה שעוד אי אפשר באמת לסכם. ובכל זאת, קצת מידע על הקורות אותנו במערכת החינוך בשבועות האחרונים.

על קיטנת איל"ן כבר דווח בהרחבה על-ידי נעם אש. אני רוצה רק להוסיף מכאן תודה גדולה מאוד והערכה רבה לכל הנוער הנפלא שלנו, שיצא מגדרו כדי להעניק. כמו כן, תודה גדולה לאבישי מעודה, שלקח על עצמו את ניהול הצוות הטכני של הקיטנה, ולמרות שזה לא היה בבית, עשה זאת בדרך הטובה ביותר. ועוד תודה מיוחדת מאוד ועצומה ממש לנעם אש, שעבדה על הקיטנה הזו כבר כחודש לפני התחלתה. יש לדעת, שקיטנה כזו דורשת אישורים רבים רבים, ועבודת ההכנה היא גדולה מאוד. בעיקר כשברגע האחרון צריך להעביר אותה, על כל המשתמע מכך. נעם עשתה זאת כשמה, בנועם רב ובאחריות גדולה, ועל כך הערכה רבה מכולנו!

לקראת תשעה באב, זכו הילדים לפעילות המתאימה ליום על ידי בנינו – יובל ווייס ויונתן רועי, שגייסו כמה חברים מהישיבה וביחד הפעילו את הילדים. היה מקסים ומלמד, תודה עצומה!! ילדי החטיבה והתיכון זכו לשמוע שיחה מרתקת של עינת בלוך, שחוותה את ההתנתקות. היתה שיחה טובה ומשמעותית מאוד.

לאחר תשעה באב, קיינו מאוד לקיים את המחנן, שכידוע, בסופו של דבר לא התקיים. במקומו הילדים היו עטופים בפעילויות שונות ומגוונות. המיוחדות שביניהן היו עם חברת "קליק איט", שעושים חידונים בנושאים שונים והתשובות ניתנות על ידי לחיצה על שלטים. הילדים נהנו מאוד מאוד, והחברה הגיעה ללא כל תשלום. היה ממש מקסים. היתה לנו גם הצגה נפלאה (ללא עלות!) "טוביה ומקסימוס עושה מינימוס", של ערוץ מאיר. את ההצגה אירגן לנו מיועדנו וחברנו צפי קום. הילדים נהנו מאוד ועוד זכו לקרטיבים ושאר תופינים, גם הם מצפי. המשכו של היום היה בגן החיות התנכי, שהמועצה השתתפה ברוב עלות הכניסה. זכינו ליום מיוחד ומלא בקיבוץ בארות יצחק. הילדים של בארות הזמינו אותנו להשתתף במחנן שקיים שם לאורך כל ימי החופש(!). בסופו של היום, הילדים זכו סוף סוף לרחצה בבריכה. את השבוע סיימנו עם חברת "קיטנה מהסרטים", שהראתה לילדים סרטים תלת מימדיים, עם שאלות טריוויה ושאר דברים מעניינים.

בסיומו של אותו שבוע, יצא הצוות החינוכי ליום הפגה. הרגשנו שהדבר ממש נצרך בתוך העבודה היומיומית והשוחקת, בה צריך גם לתפקד כרגיל וגם להכיל את הילדים עם כל המשמעויות של ילדים הנמצאים בתקופת מלחמה. היום החל בתיאטרון פלייבק, עם כל מיני סיטואציות מהחיים שלנו בעוטף. היה מצויין, מרגש ומצחיק. בהמשך עשינו הפעלה שכללה גם שיח על מה שכל אחת מהצוות חווה ומתמודדת במהלך המלחמה, המשכנו בסדנת יוגה צחוק מצויינת ומשחררת, וסיימנו בהתארגנות לשבועיים שנתנו לחופש, מתוך הנחה שחוזרים לשגרה... כל צוות הכין "לוחופש" חדש לשבועיים שנתנו, והתבקש לפרסמו להורים עוד לפני שבת. כבר למחרת ביום שישי, היה ברור שאין טעם ללוח שעמלנו עליו בשעות האחרונות, כי ממילא הפסקת האש הסתיימה, ושגרת החרום חוזרת.

השבוע שאחריו אופיין בכך שלא נסענו(...). זה הזמן להודות מאוד לאנשים טובים מקהילתנו שהעבירו לנו פעילויות שונות, כמו בן ציון שיקלאר, מרי סולומון, שביט הלפרין, איילת דרורי, תמר אייל, אפרת שלומי, ואם שכחתי מישו, אנא הזכירוני ואודה גם לו.

תודה גם ליעל יחיאל, אמא של יהב הקומונרית שבאה לעשות עם הילדים פיסולים עם בצק סוכר. היה טעים ונעים!

ותודה ממש ממש מיוחדת לשני בני סעד, אחים, האחת גרה מעבר לים, והאחד גר ליד הים, משה אש ואחותו דבורה. משה הודיע לנו בתחילת המבצע שהוא מגיע בכל יום ראשון להעביר לילדים פעילות. דבורה מממנת את כל האביזרים והנסיעות, והוא מפעיל את הילדים. אמר ועשה. הילדים נשמעים לו, כפי שלא נשמעים לאף איש צוות שלנו.... ובכל פעם יוצאים נפעמים ומאושרים משעה במחיצתו. תודה עצומה לכם אחים נפלאים! אתם פשוט נהדרים!!

במהלך שבוע שעבר הצטרפנו להחליט על קיומה של קייטנת הנכדים. כולם קיבלו את המכתב שנשלח, ואין צורך לפרט. רק אומר שקיבלנו שדרים ברורים מהילדים ומהנכדים שמבקשים מאוד מאוד לקיים את הקייטנה. בפועל היא התקיימה בימים שלישי עד שבת. היה מאוד מוצלח ושמח, כמו בכל שנה, ואפילו הפסקת האש הוארכה לכבודנו. תודה מיוחדת לצוות הקייטנה המיוחד, שהתאים עצמו למציאות ההפכפכה, והתגייס לחלוטין למשימה - לרעות הימן ומרב לוי המרכזות, ולמדריכים רז שוהם, שחף קסלר, זמר אפרים, נריה לנדאו, תומר קימלמן ורוני ציימבליסטה. תודה נוספת ומיוחדת להורים ששלחו את ילדיהם, תודה אחרונה וחביבה לכל הסבים והסבתות שאירחו את נכדיהם במציאות הלא רגילה, ליוו אותם לכל מקום וחזקו אותנו בקיום הקייטנה. כפי שכתבתי במכתב, נכדים שלא הגיעו השנה, וירצו להצטרף לקייטנה בשנה הבאה, מוזמנים!

ביום שישי בשבוע שעבר יצאו המדריכים של קייטנת איל"ן, הצטרפו ל"כח צביקה" של נוער מירב לזכרו של צביקה קפלן הי"ד שנפל בקרב, והגיעו לפצועי צה"ל המאושפזים בבית החולים תל-השומר. שם חילקו עוגות וחלות, רקדו ועודדו את החיילים ובני משפחותיהם. יישר כח גדול!

השבוע הזה תוכנן להיות שבוע הקייטנות. חשבתי לתומי שלפחות הוא יתקיים ללא שינויים, אך לא. קייטנות החטיבה והתיכון נערכות בצפון ללא שינויים. קייטנת המפל מתקיימת בדרום, אך היום האחרון שלה אמור היה להיות ביפו, והפך להיות באזור ירושלים. קייטנת א-ג, גם כן שונתה קצת. יום המים שאמור היה להיות בבריכה, עבר בחלקו לאולם ספורט ובחלקו לדשא שמול המיגונית ליד בית הכנסת. הנסיעה לחוף זיקים התחלפה בנסיעה למתנפחים וקומזיץ בגוש עציון.

בשבוע הבא המערכת פועלת יומיים, בימים אלה גם נעשה את ההעברות של הילדים מבית לבית. נראה לי ברגע זה, שלפחות ימים אלו לא יצטרפו לעבור שינוי, אלא אם שוב לא נוכל לקיים את הפעילות הכי שווה "לילה לבן".... נחכה ונראה.

ציודית אגדא

ליוכבד אולף ולכל המשפחה
מזל טוב להולדת הנ"ל
נכד אהבתי איוונג בן אהמך ולעידן א"ימס